

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 16Co/27/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8119204236
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 10. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Kovaľová, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2025:8119204236.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Kovaľovej a členov senátu JUDr. Branislava Brezu a doc. JUDr. Petra Molitorisa, PhD. v sporovej veci žalobkyne: A. B., nar. XX.X.XXXX, bytom C. XXX/XXX, XXX XX D., zastúpená zákonnými zástupcami: 1./ E. B., nar. XX.X.XXXX, 2./ C. B., nar. XX.XX.XXXX, obaja bytom C. XXX/XXX, XXX XX D., právne zastúpená: JUDr. Jozef Elsner, advokát, so sídlom Sabinovská 65, 082 71 Lipany, IČO: 42073952, proti žalovanému: Fakultná nemocnica s poliklinikou J. A. Reimana Prešov, so sídlom Jána Hollého 5898/14, 080 01 Prešov, IČO: 00610577, právne zastúpená: Advokátska kancelária GOGA a spol., s.r.o., so sídlom Kupeckého 4, 040 01 Košice – mestská časť Juh, IČO: 36 863 947, o náhradu nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 16C/11/2019-216 zo dňa 18.11.2021, po rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/57/2023-309 zo dňa 28.5.2025, takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok.

Žalobkyňa má nárok na náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania vo vzťahu k žalovanej v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 18. novembra 2021 č. k. 16C/11/2019-216 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyňi 100.000,- eur a žalobkyňi priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Vec právne posúdil podľa ustanovení čl. 19 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 3 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), § 11, § 13 ods. 1, 2 a 3 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OZ“), § 2 ods. 1 a 4, § 4 ods. 1, 2 a 3 zákona č. 576/2004 Z. z. o zdravotnej starostlivosti, službách súvisiacich s poskytovaním zdravotnej starostlivosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a vecne tým, že nesprávnym poskytnutím zdravotnej starostlivosti žalovanou došlo k vážnemu zásahu do identity žalobkyne, v dôsledku čoho je jej znemožnené zapojiť sa do spoločenského života, čím jej vznikla nenapraviteľná nemajetková ujma.

2. Súd prvej inštancie uviedol, že vo veci rozhodoval o žalobe o náhradu nemajetkovej ujmy, ktorá bola rozsudkom Okresného súdu Prešov z 9. júla 2015 č. k. 10C/74/2010-333 vylúčená z tohto konania na samostatné konanie. Uvedeným rozsudkom bolo ďalej určené, že žalovaná zodpovedá za škodu na zdraví žalobkyne z dôvodu sťaženia spoločenského uplatnenia v súvislosti s poskytovaním zdravotnej starostlivosti 20. až 21. júla 2006 v rozsahu 50 % a zamietnutá žaloba o náhradu škody na zdraví titulom bolestného. Žalobkyňa sa pôvodne žalobou podanou na súd 1. apríla 2010 domáhala náhrady 398.327,02 eur s príslušenstvom, v podaní doručenom súdu 21. januára 2013 uviedla, že sumu 398.327,02 eur tvorí nárok na náhradu škody na zdraví, a to za sťaženie spoločenského uplatnenia

298.327,02 eur a druhou časťou je nárok na nemajetkovú ujmu 100.000,- eur podľa ustanovenia § 11 a § 13 ods. 2 OZ. Záseh do súkromia žalobkyne mal súd preukázaný poskytnutím zdravotnej starostlivosti žalovanou non lege artis. Príčinnú súvislosť medzi poskytnutím zdravotnej starostlivosti non lege artis a postihnutím žalobkyne považoval za danú s ohľadom na závažné zanedbanie zdravotnej starostlivosti zo závažným následkom na zdraví pacientky, konkrétne vychádzal zo záverov znaleckého posudku č. X/XXXX F. F. G., znalca v odbore Zdravotníctvo a farmácia, odvetvie gynekológia a pôrodnictvo, že nesprávny postup poskytovateľa zdravotnej starostlivosti mal za následok postihnutie (jeho násobne zvýšenú mieru) žalobkyne.

3. K žalovanou namietanej duplicitě nároku na odškodneniu jednak za sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške 50 % (právoplatne priznané, avšak zatiaľ bez numerického vyjadrenia v doposiaľ neskončenom konaní súdu sp. zn. 10C/74/2019) a nárokov vyplývajúcich z nemajetkovej ujmy súd prvej inštancie uviedol, že náhrada nemajetkovej ujmy je samostatný nárok, ktorý v porovnaní s náhradou škody má inú funkciu. Náhrada škody sa viaže na zdravie poškodenej osoby a majú sa ňou odškodiť vytrpené bolesti a zdravotné následky, náhrada nemajetkovej ujmy má širší rozsah a ňou sa majú zmierniť dôsledky na život osoby a poskytnúť satisfakciu, a to nielen pre osobu poškodenú na zdraví, ale aj pre jej blízke osoby, ktoré boli týmto zásahom dotknuté na iných právach (napr. právo na rodinný život). Pri nemajetkovej ujme treba vychádzať z presvedčenia, že každý má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, ľudskej dôstojnosti a súkromia. I za situácie, že poškodenému bola priznaná náhrada za sťaženie spoločenského uplatnenia je vzhľadom na jej zdravotný stav dôvodné priznať jej aj náhradu za nemajetkovú ujmu, keďže tieto nároky sa navzájom nevylučujú ani nekonzumujú.

4. Pri zohľadnení mimoriadne intenzívnej ujmy na zdraví žalobkyne, ale aj zo závažnosti okolností, za ktorých došlo k neoprávnenému zásahu do zdravia žalobkyne, mal súd prvej inštancie za to, že primeranou náhradou narušeniu sociálnych, citových a kultúrnych vzťahov v rámci jej súkromného a rodinného života (aj vzhľadom na výšku náhrady nemajetkovej ujmy priznávanej v obdobných prípadoch), ktorá by jej mohla poskytnúť primerané zadosťučinenie a zmiernenie ujmy na zdraví, je 100.000,- eur. Aj keď hodnotu ľudskeho života a zdravia považoval súd za nevyčísliteľnú, mal za to, že je možné postihnutému poskytnúť určitú satisfakciu, ktorá iba sčasti dokáže zmierniť vzniknutú nemajetkovú ujmu. Z dôvodu, že žalobkyňa bol priznaný nárok za sťaženie spoločenského uplatnenia zatiaľ v rozsahu 50 %, považoval súd nemajetkovú ujmu vo výške 100.000,- eur za primeranú s prihliadnutím na nespochybniteľne mimoriadnu závažnosť ujmy na zdraví žalobkyne, ako aj okolnosti tohto prípadu. Mal za nesporné, že žalobkyňa je hendikepovaná na celý život v oblasti mobility, komunikácie, ako aj sebaobsluhy, odkázaná na celodennú starostlivosť rodičov, ktorí nevyhnutne museli jej zdravotnému stavu prispôbiť svoj život. Žalobkyňa je v dôsledku nesprávne poskytnutej zdravotnej starostlivosti prakticky úplne vylúčená z praktického života, keďže nemá žiadne možnosti uplatnenia sa. Postupom žalovanej pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti non lege artis bola žalobkyňa odňatá možnosť naplno sa prejaviť v spoločenskom i osobnom živote a nezostala jej ani len možnosť rozvinúť svoje talenty.

5. Súd prvej inštancie sa podľa záverov odvolacieho súdu uvedených v odôvodnení jeho zrušujúceho rozhodnutia, ktorými bol viazaný, opätovne zaoberal námietkou premlčania uplatneného nároku vznesenou žalovanou. Vychádzal z nespornej skutočnosti, že žalobkyňa sa narodila XX. XXXX XXXX, že žalovaná jej poskytla nesprávne zdravotnú starostlivosť, keď po zistení prepadnutia pupečníka, nezisťovala či je plod vitálny a nepristúpila včas k neodkladnému ukončeniu tehotnosti cisárskym rezom a že Úrad pred dohľad nad zdravotnou starostlivosťou 28. septembra 2009 konštatoval poškodenie zdravia žalobkyne žalovanou. Zohľadnil, že rodičia pri narodení dcéry živili v sebe nádej, že zdravotný stav ich dieťaťa bude v poriadku, pričom až rozhodnutie Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou ich utvrdilo v tom, čo dovtedy mohli len tušiť, ale nemali o tom reálnu vedomosť. Súd prvej inštancie pre uisťovanie rodičov zamestnancami žalovanej po narodení žalobkyne, že ich dieťa bude v poriadku, premlčaciu dobu počítal až od rozhodnutia Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou o postupe žalovanej, t. j. od 28. septembra 2009. V konaní súdu vedenom pod sp. zn. 10C/74/2010 sa žalobkyňa žalobou z 1. apríla 2010 domáhala (v zastúpení zákonnými zástupcami) od žalovanej zaplata sumy 398.327,02 eur titulom náhrady škody 398 327,02 eur spôsobenej jej konaním žalovanej non lege artis, a vyjadrením doručeným súdu 21. januára 2013 špecifikovala, že z tejto sumy je 298.327,02 eur náhrada za sťaženie spoločenského uplatnenia a 100.000,- eur náhrada nemajetkovej ujmy.

6. Z uvedeného súd prvej inštancie vyvodil, že už v žalobe z 1. apríla 2010 bola v sume 398.327,02 eur zahrnutá aj náhrada nemajetkovej ujmy, čo je zrejmé z podania žalobkyne doručeného súdu 21. januára 2013. Za predpokladu, že premlčacia doba začala plynúť od rozhodnutia Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, t. j. od 28. septembra 2009 a žalobou z 1. apríla 2010 sa žalobkyňa domáhala priznania 398.327,02 eur (vrátane náhrady nemajetkovej ujmy 100.000,- eur) podľa záveru súdu prvej inštancie bola žaloba podaná včas a nárok žalobkyne premlčaný nie je. Zákonní zástupcovia žalobkyne mali skutočnú (nielen predpokladanú) vedomosť o zdravotnom stave ich dcéry až vtedy, keď sa oboznámili s rozhodnutím Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou. Aj v prípade, ak by bol uplatnený nárok premlčaný, podľa názoru súdu prvej inštancie by bolo namiesto námietku premlčania vyhodnotiť ako rozpornú s dobrými mravmi, keďže nezistil žiadnu reflexiu žalovanej strany smerom k strane žalujúcej pre nezvratný následok spôsobený neposkytnutím potrebnej starostlivosti.

7. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalovanej rozsudkom z 28. novembra 2022 sp. zn. 8Co/12/2022 podľa ustanovenia § 388 CSP zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že žalobu o zaplatenie nemajetkovej ujmy 100.000,- eur zamietol a stranám nepriznal nárok na náhradu trov konania. Zmenu rozsudku prvej inštancie odôvodnil právne ustanoveniami § 11, § 13 ods. 1 až 3, § 16, § 100 ods. 1 a 2, § 106 ods. 1 a 2, § 112 a § 444 OZ a vecne tým, že aj v prípade uplatnenia nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, princíp právnej istoty vylučuje, aby plynutiu času neboli priznané právne účinky. Počiatok plynutia všeobecnej trojročnej premlčacej doby náhrady za nemateriálnu ujmu je podľa ustanovenia § 101 OZ viazaný na okamih, kedy došlo k neoprávnenému zásahu objektívne spôsobilému porušiť alebo ohroziť osobnostné práva fyzickej osoby. Premlčacia doba začína plynúť dňom nasledujúcim po dni, kedy došlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 17. februára 2011 sp. zn. 5Cdo/265/2009).

8. Odvolací súd poukázal na to, že súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia (bod 55) síce nepriamo, no celkom zrozumiteľne uviedol, že dňom, kedy došlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv žalobkyne, je deň jej narodenia, ale „vzhľadom na uisťovanie rodičov zamestnancami žalovaného po narodení maloletej žalobkyne, že ich dieťa bude v poriadku, je nutné premlčaciu dobu počítať od rozhodnutia Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, t. j. od 28.9.2009.“. Súd prvej inštancie však náležitým spôsobom nevysvetlil a neuviedol právne relevantné dôvody vedúce k záveru o neplynutí premlčacej doby od 22. júla 2006 do 27. septembra 2009. Uisťovanie rodičov zamestnancami žalovaného po narodení maloletej žalobkyne, že ich dieťa bude v poriadku, podľa názoru odvolacieho súdu takýmto právne relevantným dôvodom nie je.

9. Odvolací súd vychádzal z ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít (R 42/1957), že „Ak došlo k zmene žalobou uplatneného nároku tak, že namiesto požadovaného nároku z kúpnej zmluvy sa uplatní iný nárok (napr. z nájomnej zmluvy), z hľadiska premlčania je tento nový nárok uplatnený až dňom keď došlo k zmene návrhu, aj keď žalobný návrh zostal nezmenený“. Pokiaľ súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia (bod 56) uviedol, že „v konaní tunajšieho súdu vedeného pod č. k. 10C/74/2010 sa žalobkyňa žalobou zo dňa 1.4.2010 domáhala (v zastúpení zákonnými zástupcami) od žalovanej zaplatenia sumy 398.327,02 eur titulom náhrady škody konaním žalovanej non lege artis“, tak uplatneným nárokom bol nepochybne nárok na náhradu škody.

10. Súd prvej inštancie záver, že náhrada nemajetkovej ujmy 100.000,- eur je zahrnutá už v žalobe z 1. apríla 2010 vyvodil len z podania žalobkyne z 21. januára 2013 bez odôvodnenia. Odvolací súd však po posúdení týchto podaní dospel k záveru, že nárok žalobkyne na náhradu nemajetkovej ujmy, ako samostatný nárok, nebol uplatnený už v žalobe. Z obsahu pripojeného spisu Okresného súdu Prešov sp. zn. 10C/74/2010 (č. I. 329 spisu) vyplýva, že súd prvej inštancie na pojednávaní dňa 19. júna 2015 uznesením pripustil zmenu návrhu tak, že alternatívne žiada posúdiť predmetný nárok navrhovateľ ako náhradu škody, resp. ako nemajetkovú ujmu. Ak došlo k zmene žalobkyňou uplatneného nároku tak, že namiesto časti pôvodného nároku na náhradu škody v sume 100.000,- eur si podaním z 21. januára 2013 uplatnila iný nárok, z hľadiska premlčania je tento nový nárok uplatnený až dňom, keď došlo k zmene návrhu. Odvolací súd prisvedčil žalovanej, že nárok na náhradu nemajetkovej ujmy nebol uplatnený v premlčacej dobe a nemožno ho preto priznať. Zaoberal sa pritom aj tým, že za osobitných okolností by výkon práva namietať premlčanie uplatneného nároku mohol byť konaním poškodzujúcim druhého účastníka právneho vzťahu, ktorý márne uplynutie premlčacej doby nezavinil, a voči ktorému by zánik uplatňovaného nároku v dôsledku uplynutia premlčacej doby bol neprímerane tvrdým postihom v porovnaní s rozsahom a charakterom ním uplatňovaného práva a s dôvodmi, pre

ktoré svoje právo neuplatnil včas, teda, či bol dôvod na aplikáciu ustanovenia § 3 OZ. S prihliadnutím na závery uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 17. februára 2011 sp. zn. 5Cdo/265/2009 vychádzal z toho, že znaky konania vykazujúce priamy úmysel poškodiť druhého účastníka je potrebné vyvodzovať z tých okolností, za ktorých bola námietka premlčania tohto nároku uplatnená a nie z okolností a dôvodov, z ktorých je vznik uplatňovaného nároku odvodzovaný, inými slovami, rozhodujúce (určujúce) pre odopretie účinkov námietky premlčania sú okolnosti, ktoré existovali v čase uplatnenia námietky premlčania. Tieto okolnosti musia byť dané v natoľko výnimočnej intenzite, aby bol odôvodnený tak významný zásah do právnej istoty, akým je neumožnenie využiť právo uplatniť námietku premlčania. Ak súd prvej inštancie k tomuto len stroho konštatoval, že „aj pri neprijatí vyššie uvedených záverov týkajúcich sa plynutia premlčacej doby, by súd prvej inštancie námietku premlčania vyhodnotil ako v rozpore s dobrými mravmi. Nepobadal súd žiadnu reflexiu žalovanej strany smerom k strane žalujúcej zvlášť pri nezvratnosti žalobkyni spôsobeného následku.“, je jeho záver v rozpore s ustálenou súdnou praxou.

11. O trovách konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovenia § 396 ods. 1 a 2, § 255 ods. 1 a 2 a § 257 CSP tak, že stranám sporu nárok na náhradu trov celého konania nepriznal, pretože by bolo v rozpore s dobrými mravmi zaťažiť žalobkyňu povinnosťou nahradiť trovy konania žalovanej, ktorá porušila svoju povinnosť poskytnúť jej zdravotnú starostlivosť podľa pravidiel vedy a uznávaných medicínskych postupov. Dôvody hodné osobitného zreteľa pre takéto rozhodnutie boli v okolnostiach celého sporu a aj vo finančnej situácii žalobkyne.

12. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie, ktoré odôvodnila poukazom na ustanovenia § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a) a c) CSP a navrhla, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu podľa ustanovenia § 449 ods. 1 CSP zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

13. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením zo dňa 28.5.2025, sp. zn. 6Cdo/57/2023, rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 28.11.2022, sp. zn. 8Co/12/2022, zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

14. Poukázal, že neoprávneným konaním žalovanej (nesprávne poskytnutou zdravotnou starostlivosťou pri narodení) bolo zasiahnuté do osobnostných práv žalobkyne (do práva na súkromie a rodinný život), ktorý nastal momentom (okamihom) nesprávne poskytnutej zdravotnej starostlivosti (non lege artis), t. j. 21. júla 2006, a ktorého následky v podobe rôznej formy nemajetkovej ujmy (nemožnosť akejkoľvek osobnostnej realizácie, odkázanosť na starostlivosť iných, obmedzenia rodinného a súkromného života) u žalobkyne stále pretrvávajú. Žalobkyňa vzhľadom na vyššie uvedené právne závery mohla svoje právo na uplatnenie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch vykonať prvýkrát 22. júla 2006. Od tohto dňa začala plynúť všeobecná trojročná premlčacia doba, ktorá skončila 22. júla 2009. Keďže žalobkyňa podala žalobu až 21. januára 2013 (podľa skutkového záveru odvolacieho súdu), urobila tak po uplynutí premlčacej doby. S ohľadom na ustálenú rozhodovaciu prax súdov dovolací súd považuje argumentáciu žalobkyne, podľa ktorej premlčacia doba na uplatnenie nemajetkovej ujmy na súde začína plynúť až ustálením zdravotného stavu (vzniku škody na zdraví), považuje za nenáležitú a priečiacu sa účelu inštitútu premlčania v prípadoch zásahu do osobnostných práv. Odvolací súd sa pri rozhodovaní o námietke premlčania a zisťovaní začiatku premlčacej doby neodklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a jeho rozhodnutie v tejto časti vyplýva zo správneho právnom posúdenia veci.

15. Tiež dal do pozornosti vznesenie súladu námietky s dobrými mravmi, ktoré mal vo viacerých svojich rozhodnutiach (sp. zn. 5Cdo/265/2009, sp. zn. 7Cdo/226/2016, sp. zn. 3Cdo/441/2013, sp. zn. 3Cdo/137/2017) a skutočnosť, že bolo potrebné dôslednejšie s ohľadom na ním uvedené zohľadniť nepriaznivý zdravotný stav žalobkyne s využitím korektívu dobrých mravov.

16. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 CSP), následne potom čo Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením zo dňa 28.5.2025 sp. zn. 6Cdo/57/2023 zrušil rozsudok Krajského súdu v Prešove z 28.11.2022 sp. zn. 8Co/12/2022, opätovne preskúmal napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie zo dňa 18.11.2021 č. k. 16C/11/2019-216 ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, oboznámil sa s celým spisovým materiálom nachádzajúcim sa v spise, rešpektujúc právny názor dovolacieho súdu vyslovený v uznesení Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6CDo/57/2023 zo dňa 28.5.2025, ktorými je odvolací súd viazaný (§ 455 CSP), a bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) dospel k záveru, že odvolanie žalovanej nie je dôvodné.

17. Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania žalovanej podľa § 379 CSP, ako aj právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP) konštatuje, že súd prvej inštancie vykonal podrobné a rozsiahle dokazovanie, jednotlivé dôkazy správne vyhodnotil a vec aj správne právne posúdil.

18. S poukazom na právny názor NS SR v uznesení zo dňa 28.5.2025, sp. zn. 6Cdo/57/2023, prvoinštančný súd prijal správny právny záver v otázke dotýkajúcej sa vznesenej námietky premlčania žalovanou tým, že poukazoval, že jej uplatnenie vo vzťahu k nároku a jej využitia žalovanou vyhodnotil v rozpore s dobrými mravmi s odkazom na nezvratnosť žalobkyňou spôsobeného následku.

19. Odvolací súd využitie tohto korektívu prvoinštančným súdom považoval za správny postup, keďže prvoinštančný súd riadne poukázal na zistenia, ktoré vyšli v konaní pred súdom najavo, a to, že k závažným fyzickým i psychickým následkom u žalobkyne došlo nesprávnym postupom pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti žalovanou, v dôsledku ktorého je hendikepovaná na celý život v oblasti mobility, komunikácie aj sebaobsluhy a že žalovaná ubezpečovala rodičov žalovanej, že jej zdravotný stav nie je ustálený a že sa zlepší.

20. Odvolací súd vychádzajúc z názoru, že síce nebolo úmyslom žalovanej poškodiť žalobkyňu, ale bolo potrebné a nutné zohľadniť tento nepriaznivý zdravotný stav žalobkyne, ktorý jej bránil v spôsobilosti na včasné uplatnenie práva na súde, hlavne za situácie, ak rodičia žalobkyne boli ubezpečovaní žalovanou, že zdravotný stav ich dieťaťa sa zlepší, pretože dôverovali prognózam žalovanej, považoval postup prvoinštančného súdu za správny.

21. Odkazujúc na rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít, na ktorú poukázal aj najvyšší súd v predmetnom uznesení, a to sp. zn. 5Cdo/265/2009, sp. zn. 7Cdo/226/2016, sp. zn. 3Cdo/441/2013, sp. zn. 3Cdo/137/2017, II. ÚS 176/2014, ÚS 542/2013, bol názoru, že súd prvej inštancie postupoval správne, ak vznesenú námietku premlčania vyhodnotil v rozpore s dobrými mravmi.

22. Osobitne otázku výkonu práva vzniesť námietku premlčania v rozpore s dobrými mravmi zdravotníckym zariadením, ktoré poskytlo pacientovi nesprávne zdravotnú starostlivosť, po rozhodnutí dovolacieho súdu riešil Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí z 31. januára 2024 sp. zn. 4Cdo/34/2023, publikovanom v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako judikát R 7/2024. V tomto rozhodnutí, vzhľadom na povahu posudzovaného sporu a jeho strán dovolací súd vyslovil záver, že vznesenie námietky premlčania zdravotníckym zariadením (štátnou rozpočtovou organizáciou v pôsobnosti Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky), ktoré svojím „non lege artis“ realizovaným zdravotným výkonom závažným spôsobom zasiahlo do osobnostných práv pacienta, sa môže výnimočne priečiť dobrým mravom (§ 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka) aj v prípade, ak pacient preukázateľne práve v dôsledku takto uskutočneného zdravotného výkonu nebol po psychickej alebo fyzickej stránke spôsobilý včas uplatniť na súde nárok na náhradu nemajetkovej ujmy.

23. V prejednáwanej veci bolo preukázané, že k závažným fyzickým i psychickým následkom u žalobkyne došlo nesprávnym postupom pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti žalovanou, v dôsledku ktorého je hendikepovaná na celý život v oblasti mobility, komunikácie a aj sebaobsluhy, a že žalovaná ubezpečovala rodičov žalovanej, že jej zdravotný stav nie je ustálený, a že sa zlepší.

24. Vzhľadom na skutočnosti, že k nesprávnemu postupu pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti došlo 21.7.2006 a tej významnej okolnosti, že rodičia žalobkyne boli ubezpečovaní, že zdravotný stav ich dieťaťa sa zlepší, dôverovali prognózam žalovanej, možno za takejto podstatnej situácie dospieť k záveru o použití korektívu dobrých mravov, ktorý je v danom prípade namieste. Využitím aj tejto možnosti sa venoval prvoinštančný súd vo svojom rozhodnutí.

25. Prvoinštančný súd sa dôsledne vyporiadal aj s priznanou výškou náhrady nemajetkovej ujmy v bodoch 51., 52. a 53. a odvolací súd sa s jeho záverom stotožňuje a v ostatnom poukazuje na vyššie uvedené odôvodnenie.

26. Preto odvolací súd rozsudok považoval za presvedčivý a dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie, dospel k správny skutkovým a právnym

záverom, ktoré majú oporu vo vykonaných dôkazoch a odvolací súd sa stotožnil s jeho závermi aj právnym posúdením.

27. Na základe uvedených zistení rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

28. O náhrade trov odvolacieho konania a dovolacieho konania rozhodol v zmysle § 396 a § 255 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 453 ods. 3 CSP a priznal úspešnej žalobkyni náhradu trov odvolacieho konania a dovolacieho konania vo vzťahu k žalovanej, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia.

29. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Prešove pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).